

Παρακολούθησαν τήν Ἀνάσταση, παρέμειναν στήν Θεία Λειτουργία καί ἔπειτα παρεκάθησαν στήν τράπεζα τήν Πασχαλινή, ἐν ἀντιθέσει μέ αλλους οἱ ὄποιοι κατά τήν στιγμή πού οἱ Ἐκκλησίες ἐσυνέχιζαν τήν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως αὐτοί ἐγκατέλειψαν τήν Ἐκκλησία καί ἀνεχώρησαν θορυβοῦντες καί χαρακτηρίζοντας τούς πιστούς ὅπισθιδρομικούς καί κουτούς, διότι παρέμειναν στήν Θείαν Λειτουργία.

* * *

Μία ἄλλη θλιβερή διαπίστωση τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦταν ἡ ἔξης: Ὄτι πολλοί ἐζήτησαν πνευματικό κατά τήν Μ. Ἐβδομάδα καί δέν εύρηκαν. Ὅχι μόνον σέ ἐπαρχιακές πόλεις ἄλλα καί στήν Πρωτεύουσα....

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ κούραση τῶν Ἱερέων καί κατ' ἔξοχή τήν Μ. Ἐβδομάδα εἶναι μεγάλη, ἄλλα κάτι πρέπει νά γίνη για εἰδικές καί ἔκτακτες περιπτώσεις.

Ἡ Ἐκκλησία πρέπει, μέ ἐπικεφαλῆς τούς κατά τόπον Ἐπισκόπους, νά ὀργανώσῃ *A' Βοηθειῶν τῶν ψυχῶν*, ὡς ἔχει ἡ Πολιτεία *A' Βοηθειῶν τῶν σωμάτων*.

Πρέπει οἱ πιστοί νά γνωρίζουν ἔνα ἀριθμό τηλεφώνου ὅπου θά μποροῦν ἀνά πᾶσαν στιγμήν τοῦ 24/ώρου τοῦ ἔτους νά ζητήσουν καί νά βροῦν Πνευματικό.

Διότι πολλοί καί εἰς Νοσοκομεῖα καί εἰς ἄλλες δύσκολες καί ἀπρόβλεπτες περιστάσεις ζητοῦν ἐνίστει ἰερέα καί δέν βρίσκουν. Ἀλλωστε δέν γνωρίζομε πότε ὁ καθείς θά ἀφεθῇ... ἐλεύθερος ἀπό τὸν Διάβολο.

Νομίζομε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας, πού τόσα ἄλλα ἐπέτυχε, θά φροντίσῃ νά ῥυθμίσῃ καί τό ζωτικό αὐτό κενό πρός σωτηρία ψυχῶν καί δόξαν Κυρίου.

(Από τό περιοδικόν *ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ* Ἀθηνῶν πού ἔξεδιδε ὁ ἀείμνηστος ἐκλεκτός ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου Δημήτριος Παναγόπουλος. Αἰώνια αὐτοῦ ἡ ἀνάμνησις).

Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», τηλ. 2310212659.

Θλιβερές διαπιστώσεις ἀπό τό Πάσχα

὾πως πολλές φορές, ἔτσι καί ἐφέτος, πολλοί θά προσέλθουν στήν Θεία Κοινωνία χωρίς σωστή προετοιμασία. Χωρίς δηλαδή μετάνοια, χωρίς ἐξομολόγηση, χωρίς φόβο Θεοῦ.

Καί μᾶς γεννᾶται ἡ εὕλογος ἀπορία, γιατί τό κάμνουν αὐτό; Δέν λυποῦνται τήν ἀθάνατη ψυχή τους, ἡ δέν φοβοῦνται τήν Κόλαση;

Ἄυτός πού ἐθέσπισε τήν Θεία Κοινωνία, δέν ἐθέσπισε καί τό Μυστήριο τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως; Άυτός πού ἐνομοθέτησε τό ἔνα δέν ἐνομοθέτησε καί τό ἄλλο; Πῶς λοιπόν δεχόμεθα τό ἔνα σκέλος καί ἀπορίπτομε τό ἄλλο;

Τί ἄραγε εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία; Εἶναι μήπως κάποιο ἔθιμο; Εἶναι μήπως κάτι γιά τά «χρόνια πολλά»; ἡ «χρυσό δοντάκι» γιά τά παιδάκια;

Δέν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἤλθε νά μεταβάλῃ τήν φύση μας, ἀπό κοινή νά τήν κάμη καινή καί ἀπό θνητή ἀθάνατη;

Πῶς λοιπόν χωρίς καμία προετοιμασία προσερχόμεθα καί λαμβάνομε Αὐτόν; Πῶς χωρίς μετάνοια, χωρίς ἀποκοπή καί ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ἀμαρτία, εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἀγιάσῃ;

Πόσοι καί πόσες μέ πλῆθος ἀμαρτιῶν δέν προσέρχονται καί κοινωνοῦν;

Πόσοι βλάσφημοι, πόσοι ἄδικοι, πόσοι πού χρόνια ἔχουν νά ποῦν τήν καλημέρα μέ τούς συνανθρώπους τους, πόσοι πόρνοι, πόσοι μοιχοί, πόσοι πού ἀποφεύγουν τήν παιδοποιΐα, πόσοι πού συμβιοῦν παρανόμως δέν προσέρχονται καί κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Άυτοῦ πού ἤλθε γιά τίς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου, καί πού αὐτοί δέν θέλουν νά τίς ἐγκαταλείψουν καί εἰς πεῖσμα Αὐτοῦ τόν λαμβάνουν ἀκάθαρτοι;

Δυστυχῶς ἔνα 70% τῶν προσερχομένων (ἐποχιακῶς), Χριστούγεννα καὶ Πάσχα, στήν Θεία Κοινωνία, προσέρχονται χωρίς μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση καὶ κατά συνέπεια ὅχι εἰς ζωή αἰώνιο λαμβάνουν Αὐτόν, ἀλλ’ εἰς Κόλαση αἰώνιον.

Μία μόνον εἰκόνα τοῦ ζωτικοῦ αὐτοῦ θέματος, πού δόθηκε ἀπό μέρους τοῦ Κυρίου, εἶναι ἵκανή νά καταστήσῃ ἀναπολόγητους ὅλους τούς ἐνόχους.

Ἡ εἰκόνα αὐτή βρίσκεται στήν παραβολή τοῦ Ἀσώτου.

Ἐκεῖ εἶναι τοῦ καθ’ ἐνός μας ἡ διαγωγή καὶ ἡ ὑπόδειξη. Διότι, ποιός δέν ἔζησε ἢ δέν ζεῖ ἀκόμη μακριά ἀπό τὸν Θεό Πατέρα, μακριά ἀπό τὸ πατρικό, μέ τίς ὀρέξεις του ἢ τίς σαρκικές καὶ κοσμικές ἐπιθυμίες του; Δηλαδή ποιός δέν εἶναι ἄσωτος; Καί τί τοῦ ὑποδεικνύεται νά κάμη; Νά μετανοήσῃ. Νά ἔλθῃ στόν ἑαυτό του. Νά σκεφθῇ τήν κατάστασή του καὶ νά ἐπιστρέψῃ ὡς ὁ ἄσωτος, νά φωνάξῃ τό ημαρτον, νά ἐξομολογηθῇ δηλαδή.

Καὶ ἐφ’ ὅσον ὁ κάθε ἄσωτος παραδεχθῇ τίς ἀμαρτίες του, μετανοήσει, ἐπιστρέψει καὶ ἐξομολογηθεῖ, τότε θά γίνη ἐκεῖνο πού πρέπει νά γίνη. Δηλαδή; Θά γίνη ἀλλαγή τῆς «στολῆς». «Φέρετε τήν στολήν τήν πρώτην». Θά ἀφαιρεθῇ ἡ βρωμερή στολή τῆς χοιροκαλύβης, θά φορεθῇ ἄλλη, καθαρή, καὶ ἔτσι θά παρακαθήσῃ στήν Τράπεζα ἐνθα ὁ Μόσχος (ὁ σιτευτός) πολύς.

Αὐτό λοιπόν πού ὑπέδειξε ὁ Χριστός στήν παραβολή τοῦ ἄσώτου, γιά ἐμᾶς τούς ἄσώτους στό 70% τῶν προσερχομένων, δέν ἐφαρμόζεται.

Παρουσιάζομε πίστη χωρίς πράξη. Παρ’ ὅτι ὁ Κύριος μαζί μέ τήν πίστη ἐζήτησε καὶ ἀκριβή τήρηση τῶν ἐντολῶν του διά τῶν ἐξῆς: «διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. ΚΗ' 20).

Ἐάν λοιπόν εἶναι ἀληθῆ αὐτά πού γράφομε, ἐπιβάλλεται μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις, παλαιῶν καὶ νέων

κατ’ ἐξοχήν τῆς ἐσχάτης αὐτῆς θανασίμου ἀμαρτίας, τῆς ἀκαθάρτου προσελεύσεως μας εἰς τό Μυστήριο, ἀπλῶς μέ τήν δικαιολογία ὅτι ἡταν Πάσχα.

* * *

Μία ἄλλη θλιβερά διαπίστωση ἀπό τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα είναι καὶ ἡ ἀκόλουθος.

‘Ωρισμένες κυρίες καὶ δεσποινίδες πού ἄλλαξαν ἐν ὄντοματι τῆς θεᾶς Μόδας (μέ τήν ὑπόδειξη τοῦ Πονηροῦ) τά γυναικεῖα τους ῥοῦχα καὶ ἐφόρεσαν ἀνδρικά, ἀδιαφοροῦντες γιά τήν ἀπαγόρευση τοῦ Θεοῦ, ὁ ‘Οποῖος λέγει: «Οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρός ἐπί γυναικί, οὐδέ μη ἐνδύσηται ἀνήρ στολὴν γυναικεῖαν, ὅτι βδέλυγμα (σίχαμα) Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἔστι πᾶς ποιῶν ταῦτα» (Δευτερονόμιον ΚΒ' 5). ἀρκεῖ νά είναι μέ τήν μόδα ἀδιαφοροῦντες γιά κάθε ἱερό καὶ ὅσιο... Ἀκόμη μέ τήν ἀνδρική τους αὐτή ἀμφίεση προσῆλθαν καὶ στούς Ιερούς Ναούς καὶ ἔκαμαν Ἀνάσταση. Μερικές ἀκόμη ἀπό αὐτές μέ τήν ἀνδρική αὐτή ἐνδυμασία προσῆλθαν καὶ στήν Θεία Κοινωνία.

Τίς δυστυχισμένες! Δέν ἀρκέσθησαν στήν ἀσθένειά τους, στήν πτώση τους ἀλλ’ ἐσκέφθησαν νά τήν μεταφέρουν καὶ ἀλλοῦ. Δέν είχαν τίποτε ἄλλο νά προσφέρουν. Αὐτά είχαν στό πανέρι τους, αὐτά προσέφεραν. Ἄλλ’ ὁ Χριστός ἔχει μιλήσει καθαρά· ἔχει δηλώσει· «ἀνένδεκτόν ἔστι τοῦ μη ἐλθεῖν τά σκάνδαλα οὐαί δέ δι’ οὐ ἔρχεται. Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ λίθος μυλικός περίκειται περί τόν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἔρριπται εἰς τήν Θάλασσαν, ἡ ἴνα σκανδαλίσῃ ἐνα τῶν μικρῶν τούτων» (Λουκ. ΙΖ' 1-2).

“Ἄς τούς ἔλειπε αὐτό τό Πάσχα.... Οὐαί εἰς αὐτάς!

Εἶναι ἀλήθεια ὅμως καὶ θά ἡταν ἄδικο ἐάν δέν τό γράφαμε ὅτι εἴδαμε καὶ συντροφίες, σοβαρῶν ἀνθρώπων, ἀξιοματούχων πού καὶ οἱ ἴδιοι καὶ αἱ γυναῖκες τους καὶ τά κορίτσια τους ἥσαν σεμνά, σοβαρά ἐνδεδυμένοι, πού προκαλοῦσαν τό δέος καὶ τόν θαυμασμό.